

מי שהיה פרק תשיעי פסחים

לב א מיי פיר מכלי פסח וי מוקדשין בלכס ס

כדרכי אושעיא דלמך הפריש שתי מטות לאחריות פי' מה שפרש"י דהוה מני לאקשו"י והא לא אכדו הוא אלא דאקשו"י קושיא אחרייתו לא נהירא דאין זה סוגיות הגמרא דלמאי דפרין שמואל רועה באבדה היכי משכחת לה לא משני מדי במאי דקאמר דר"י אושעיא ונראה לר"י

דרבי אושעיא דקאמר השניה תרעה בכל ענין קאמר ופסי' אבדה אחר כך ללא דמיא לשאר אבדון דמתין לרבי דשאר אבדון תחלת הפרשתו להקדשה וכשצדדו נדחו מהקדשה ובדין הוא שימטו אבל מפריש ב' מטות לאחריות דתחלת הפרשתן לדחוי כמו שרועה בלא אבדה הכי נמי באבדה אז נמי חיכה למימר דחפילו לא אבדה שתיב כצדדה האויל וכשמפרישה לא חזיא להקדשה חשיב לה אבדה ולא דמיא לאבדה לילה דהסס לא נדחת בשעה הראו"י להקדשה והאי כאלו כל שעה ראו"י להקדשה אבל הכא איכא מילא דהאי דלא קרבה :

הפריש שתי מטות לאחריות קשה לרבי"ז היכי דמי אז דלמך הכי זו מטות וזו דאמר הכי זו מטות און קדושה חל על השניה דאין אדם מביא שתי מטות על חטא אחד וזו דלמך הכי אלו בזמנות מטות האמר רבה בניו שהלוי'הו (עיבוד' ד' י) כל שאינו בזה אחר זה חפ"י בבבא אמת חפ"י אחת מזה לא קדשה וע"כ אינו לן למימר כגון שאמר אחת מהן טהא מטות והאחרת לאחריות וקשה לן בשלא נצבדה המטות אחת אחת שני' תרע"ו והאי לא האקדשה אלא לאחריות המטות דהיינו חס האבד אבל חס

לא נצבדה לא נקדשה ונראה לר"י דכל כי האי גוונא גמירי לה דרועה : אלא שמואל כר' שמעון סביר' ליה - פרש"י דהי כרבי מתי סימנא דנקיט שמואל הלא אף הרועה בחטאת בפסח קריבה שלמים ולא נהירא לר"י דמאי קאמר הא באבדה לא משכחת לרבי דרועה דבהפריש שתי מטות לאחריות פירש רש"י גופיה דלאו אבדו הוא ומיהו לפירוש ר"י דפירש דר' אושעיא מיירי חפ"י באבדה חפ"י שפיר ונראה לר"י דר"י שמעון נמי לא מחוקק אלא באבדון דחס לא כן חיקשי דנאבד חלות וגמולא קודם חלות בפסח רועה ואבודת לילה דלאו אבדה (היא) בפסח קודם חלות מתה לרבי שמעון ואע"פ דלרבי שמעון חיות ליה לקמן (ד' נה) בעלי חיים אינן נדחין וסבירא ליה בפסח [דמית] אחר חלות קרב שלמים אע"פ שגדחה שמואל לא קסבר לה בזה כר' שמעון ורשב"ס מפרש דהא דשנינן כי קאמר שמואל באבדון בדחויין לא אמר שגויא דחיקא הוא והשתא דמשני סבר לה כרבי שמעון מותרין מילתיה דשמואל כשמטות הראשון דמיירי בין באבדון בין בדחויין והשתא לא מני שמואל סבר כרבי דחס כן קושיא חטאת טעברה שנתה והפריש שתי מטות לאחריות דלרבי לא למיטה אולי ובפסח קריבה שלמים הלכך מוקי לה כרבי שמעון דלמך בכל חמש מטות דלמיתה אולי בכל ענין ואילו בפסח קרבי שלמים ואע"פ דנאבד וגמולא קודם חלות בפסח רועה לשמואל דהא קתני לה בהדיא בזמנא מיהו חד לך באבד קרב שלמים כגון נמולא אחר חלות וה"ק בכל ענין שבתחלת מתה איכא לך דבפסח קרב שלמים וקא משמע לן לאפוקי מדרבי יוחנן דבע"פ לא היה קמשמע לן מידי דבענינים אחרים מיהט או במשנה או בברייתא דקרב שלמים ואין ר"י יודע מנה ליה לגמרא דלר' שמעון חמש מטות חלות מותם בכל ענין ויש דלקרק מדקתני בפרק שני דתמורה (דף סו) רבי שמעון דאמר חמש מטות חלות ולך חטאת תמורת חטאת כו' ולא מפליגי כדמפליגי בריש ולך חטאת (תמורה דף כא) בזמנא באבדה בין פירו הבטלים ללא

המפריש נקבה לפסחו כו' ויביא בדמיה שלמים . אומר ר"ת דהא דקתני ויביא בדמיה שלמים היינו בשנשתיייה אחר הפסח כמו כולה בבא דלעיל אבל קודם הפסח יביא דמיה פסח וכן מחלק בהדיא בברייתא בתמורה באלו קדשים (דף יט) :

ויביא בדמיה שלמים . אבל היא עגמה אינה קריבה שלמים דיש דחוי בדמיה דלמך דגמרא שמתחלה לא הוקדשה ליקרב היא עגמה וא"ח ימכרנה כמות שהיא בלא מוס כיון שמעולם לא נתקדשה קדושת הגוף ואור"י דלא מיבעיא מקדיש נקבה לפסחו דפסח קרב שלמים אחר הפסח והיא ראויה לשלמים חס חתלה הוקדשה לך אלא חפ"י מקדיש נקבה להשמו אחר באלו קדשים (ספ) תרעה עד שסתאב ותימכר ויביא חס ואפילו רבי שמעון דלמך דהס תימכר שלא בזמנו מני מודה הכא דפרשישית :

לאחריות . חס האבד האמת יביא חבירתה והנא חיכה לאקשו"י הא לאו אבדה היא אלא דקא מוסיב ליה קושיא אחרייתו : סי' וסא אלו בפסח כי ספי גוונא קרב שלמים . דהיינו מותר הפסח גמור שהרי לך האפרס זאין כאלו דחוי : ספא . לא תביעי רועה בחטאת היכא משכחת לה דשמואל כר"ש ס"ל דלמך

כדרכי אושעיא *דא"ר אושעיא *הפריש שתי מטות לאחריות מחכר באחת מהן ושניה תרעה . והא אילו בפסח כי האי גוונא קרב שלמים *אלא שמואל כר' שמעון סבירא ליה דאמר *רביש חטאות מתות דהא רועה לרבי שמעון לית ליה כלל שמואל נמי דהא קאמר "כל ישבתחלת מתה בפסח קרב שלמים ומואי קמ"ל לאפוקי מדר' יוחנן דאמר אין הפסח קרב שלמים אלא שנמצא אחר שחיטה אבל קודם שחיטה לא אלא שחיטה קבע קמ"ל חצות קבע : רישנא אחרינא ואילו בפסח היכא דאבד ונמצא אחר חצות קודם שחיטה יקרב שלמים ? שמואל ברבא ס"ל דאמר שחיטה קבע וזו מוקאמר רבי' יוחנן עלה "אין הפסח קרב שלמים אלא שנמצא אחר שחיטה אבל קודם שחיטה לא" אלא שחיטה קבע מכלל דשמואל סבר חצות קבע : אלא שמואל כרבי סבירא ליה דאמר אבודה למיתה "אולא ה"א כל אבדון לך מתין ואילו בפסח היכא דאבד קודם חצות ונמצא קודם חצות רועה קסבר "קודם חצות לאו אבדו" הוא... וקסבר חצות קבע : מתני' יהמפריש נקבה לפסחו או זכר בן שתי שנים ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה *לשלמים . המפריש

קודם שלמים . ואע"פ דלכוד היה בחטאת רועה, דשחיטת השניה קבעה ליה לקחא בדחוי : קא מפסח לן . שמואל דלמך "כל שבתחלת מתה" כר' שמעון דלמך אבדה בשעת הפרשה מתה ואשמיטין שמואל אבדו בשעת הפרשה ובחלות שהוא נקרא אבדו חפ"י נמולא קודם שחיטה קרב שלמים דחיות הוא דקבעיה בדחוי והשתא חפ"י דלוקימנא לשמואל חדא קאמר לוכא לאוקומא כל שבתחלת מתה אמרו לה בעליה דהא כל מיתו בעליה ממות ואלו פסח מיתו בעליה אחר חלות רועה וקבעתיה חלות וליכא למימר דסביר' ליה שמואל חלות לא קבעה דהא ר' יוחנן בר פלוגתיה הא סברא חיות ליה הלכך על כרחיך באבדון מוקמינן ליה עווד דר' יוחנן בר פלוגתיה אבדון פליג דקאמר "נמולא : סי' גרבינן ישינא אחרינא ואלו בפסח סיכא דאבדו נמולא אחר חלות קודם שחיטה קרב שלמים . ולעיל קא מיהדר יאהי' אבדה בשעת הפרשה לרבנן וכו' . ואלו בפסח האבדו בחלות והפריש אחר תחתי ונמולא זה אחר חלות קרב שלמים כר' זורא ואע"פ דלכוד היה בשעת הפרשה : ומשני בלישנא אחרינא שמואל כרבה סבירא ליה דלמך קודם שחיטה שניט שהנמולא קודם שחיטה רועה בפסח כרבנן בחטאת : ופרכינן וסא מדאמר ר' יוחנן עלה אין בפסח קרב שלמים אלא שנמצא אחר שחיטה . מכלל דשמואל אמר אפילו נמולא קודם שחיטה קרב שלמים דלאו שחיטה קבעה אלא חלות קבעה והוה כיון דבחלות אבדו היה קרב שלמים אלא שמואל אבדו בשעת הפרשה חפ"י שהיה בשעת כפרה קרב שלמים : אלא שמואל כר' פנירס ליה . כלעיל עד קא משמע לן חלות קבע : מתני' או זכר בן שני שנים ירעה עד שיסתאב ויביא בדמיה שלמים . דקבעתיה הפרשה חפ"י שמעיקר דחוי הוא הכי הוא לקבוע שגדחה שאין הוא עצמו קרב שלמים אלא דחוי :

המפריש נקבה לפסחו כו' ויביא בדמיה שלמים היינו בשנשתיייה אחר הפסח כמו כולה בבא דלעיל אבל קודם הפסח יביא דמיה פסח וכן מחלק בהדיא בברייתא בתמורה באלו קדשים (דף יט) :

ויביא בדמיה שלמים . אבל היא עגמה אינה קריבה שלמים דיש דחוי בדמיה דלמך דגמרא שמתחלה לא הוקדשה ליקרב היא עגמה וא"ח ימכרנה כמות שהיא בלא מוס כיון שמעולם לא נתקדשה קדושת הגוף ואור"י דלא מיבעיא מקדיש נקבה לפסחו דפסח קרב שלמים אחר הפסח והיא ראויה לשלמים חס חתלה הוקדשה לך אלא חפ"י מקדיש נקבה להשמו אחר באלו קדשים (ספ) תרעה עד שסתאב ותימכר ויביא חס ואפילו רבי שמעון דלמך דהס תימכר שלא בזמנו מני מודה הכא דפרשישית :

שמע

יומא דף סה . תמורה דף כה . [פ"ט כד . מנחות 8.] תמורה דף טו . [אכריות 1:] * (ד' י) : * (ד' י) : * (ד' י) : * (ד' י) : * (ד' י) : * (ד' י) : * (ד' י) : * (ד' י) : * (ד' י) : * (ד' י) :

רבינו הנגאל אבדה אני [החמירי] (הם) אי רבי דעה לי חכי משכחת לה אחרי' רבי אושעיא דאמר בתמורה פ"ד הכפריש שתי המטות לאחריות ותחכר ב' א ח ח טן שניה רועה ואלו בפסח כי האי גוונא קרב שלמים דחיי' שמואל כר' שמעון סבירא ליה דאמר הוא נמי כיון שנתכחך דהעלים מתה דתמורה ר' בעיקר אומר אף שפירו בעליו ושעברה שנתן יתו מתות ותנן נמי ר' ש מ ע ו ון אומר כהן' חטאת מתות אי רבי חס דתי' ש מ ו א ל כל שבתחלת רועה בפסח נמי רועה הוא ר' שמעון לית ליה רועה כולא (אלא) לעולם ש מ ו א ל כר' סבירא ליה ובאבדון אבדו אבל בדחויין לא אבדו ופסח שבת תמצא קודם חצות לא אבדו דהו כר' רבא דאמר אבדות לילה לא שמה אבדה אלא רועה לרבי רבתי משכחת לה) תניי אלא שמואל לא אמרי' כל שבתחלת רועה בפסח נמי רועה אלא דהא קאמר כל שבתחלת מתה ב פ ס ח קרב ש ל מ י ו ומאי אמר לאשמיטין לאפוקי מדר' יוחנן דאמר אין לך פסח שקרב שלמים אלא שנמצא אחר שחיטה אלא שחיטה קבעה מכלל דשמואל סבר חצות קבע וזו דקריקה של שחיטה זו וענינה כהן ש ש מ ו א ל : מתני' חס פריש נקבה לפסחו כו' :